

— ΠΠαπαχριστοδ. ἔνθ' ἄν. : Οὐ ἄρρουσιους ἀπονχάθ'κι Ἀδριανούπ. Τότις ἡ Καργανὴ γνώρ'σι τοῦ δαχτ'λίδ' τ'ς μη-
τρνιδ' τ'ς κ' εἶπι, τοῦτον εἶνι ποῦ μὴ φαρμάκονσι, γιατί
τόμ' τό βανα ἀπονχάθ'κα (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. Μὰ τοεκουρεὰ
βαρεῖ ἐπρόλαβε ν' ἀφρήσῃ 'πάνω της καὶ κυλίστηκε 'ς τὰ χιόνια
ἀποχαμένος ΠΠαπαχριστοδ. ἔνθ' ἄν.

ἀποχάνω (Π) Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. 'ποχάν-νω Κύπρ.
'ποχάζω Κύπρ. Μέσ. ἀποχάνομαι Μποέμ Ἀγριολούλ. 125.
'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χάνω (Π).

Α) Ἐνεργ. **1)** Χάνω, ἀποβάλλω Κύπρ. : 'Επόχασεν
ὁ φοῦρνος ἀπὸ τὴν πυράν του (ἐνν. μέρος). **β)** Ἀποβάλλω,
χάνω μέρος τῆς θερμότητός μου Κύπρ. : 'Ανοιχτὸν τὸ λου-
τρὸν 'ποχάν-νει αὐτόθ'. 'Ποχάζει ἡ ἐπόχασεν ὁ φοῦρνος αὐτόθ'.
'Ο φοῦρνος ἐν 'ποχαμένος τθαὶ σοὺ κάθεσαι τδ' 'ἐν φουρνί-
ζεις ; αὐτόθ'. Συνών. ἀποφύρω **2.** **γ)** Ἐξατμίζομαι,
ἐπὶ ποτοῦ οἰνοπνευματώδους Κύπρ. : 'Θεν-νὰ 'ποχάσῃ ἡ ραιδὴ
ξησιούπ-πωτη. Συνών. ξεθυμαίνω. **2)** Χάνω ἐξ ὅλο-
κλήρου, χάνω τὰ ἀπομείναντα Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. :
'Απόχασε τὰ λεφτά του 'ς τὸ παιγνίδι Λεξ. Δημητρ.

Β) Μέσ. **1)** Χάνομαι ἐντελῶς, ἐξαφανίζομαι Μποέμ
ἐνθ' ἄν. : 'Αποχάνουντιαν ὁ ἥλιος πέρα μακρὰ πρὸς τὸ νησί.

2) Φθίνω Κρήτ. Συνών. λειώνω.
Μετοχ. ἀποχαμένος. **1)** Ἐντελῶς κατεστραμμένος Λεξ.
Δημητρ. **2)** Ὁ εἰς ἀκολασίαν ἐκπεσὼν Λεξ. Δημητρ.

ἀπόχαρα ἡ, Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος — Λεξ.
Βλαστ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χαρά.
1) Στέρησις, ἔλλειψις χαρᾶς, λύπη, ἀπογοήτευσις Πόντ.
(Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος — Λεξ. Βλαστ. : 'Η χαρὰ ἐγέν'τον
ἀπόχαρα Τραπ. || Φρ. Χαρὰ χαρὰ καὶ ἀπόχαρα (ὅταν χαίρη τις
καὶ ἔπειτα ἀπογοητεύεται) Χίος. **2)** Ματαιώσις χαρᾶς,
ἦτοι γάμου Πόντ. (Χαλδ.) : 'Θὰ ἐγνναίκεν κ' ἐέντον ἀπόχαρα.

ἀπόχαρα ἐπίρρ. Λεξ. Κορ. Μπριγκ.
'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χαρά.
Μετά τὴν χαράν, τὸν γάμον.

ἀποχάραγα ἐπίρρ. Ἀθῆν.
'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χαράζω.
Λίαν πρῶι, μόλις χαράξῃ : Σηκώνομαι ἀποχάραγα. Συνών.
ἀποχαρρυγῆς.

ἀποχαρρυγῆ ἡ, ἀμάρτ. ἀποχαραῖ Λεξ. Δημητρ.
ἀπουχαραῖ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποχαρρυγῆς.
Τὸ τέλος τοῦ χαράγματος τῆς μυλόπετρας ἔνθ' ἄν. :
Εἶμ' ἀπάν' 'ς τ'ν ἀπουχαραῖ, θ' ἀλέης τοῦ σ'τάρ' σ' Αἰτωλ.

ἀποχαρρυγῆς ἐπίρρ. Πάρ. Πελοπν. (Μάν. Τρίκκ.
Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ. Κορ. ἀποχαραῖς Κεφαλλ. Κρήτ.
Πελοπν. (Βούρβουρ. Οἶν.) ἀπουχαραῖς Σάμ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) 'ποχαρρυγῆς Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. "Ορ.)
'ποχαρῆς Εὐβ. ("Ορ.) 'πουχαρῆς Εὐβ.

'Εκ τῆς φρ. ἀπὸ χαρρυγῆς.
1) Μετὰ τὸ χάραγμα τῆς μυλόπετρας ἡ με νεωστὶ χαρα-
γμένης τὰς μυλόπετρας ἔνθ' ἄν. : 'Ο μύλος εἶναι ἀποχαρρυγῆς
Κεφαλλ. Μάν. κ.ά. "Ερριξε τὸ γέννημα ἀποχαραῖς. Οὐ
μύλους εἶνι ἀπουχαραῖς καὶ δὲ φκειάν' καλὸ ἀλεύρ' Αἰτωλ.
2) Μετὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν χαράζουσιν ἡ χαρακύνουν
τὰς σταφιδαιμπέλους ἀφαιροῦντες ἐκ τοῦ κορμοῦ δακτυ-
λοιειδῆ φλοιὸν διὰ κοπτεροῦ ἐργαλείου Πελοπν. (Τριφυλ.) :
Φρ. 'Αποχαρρυγῆς ! (ἐπὶ πάσης ἐργασίας ἀναβαλλομένης νὰ
ἐκτελεσθῇ μετὰ τὸ χάράκι).

ἀποχαρρυγίδι τό, ἀμάρτ. ἀποχαραῖδι Πελοπν. (Βούρ-
βουρ. Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀποχαρρυγῆ καὶ τῆς καταλ. -ίδι.
Πληθ., τὰ μετὰ τὸ χάραγμα τοῦ μύλου ἐπ' αὐτοῦ ἀπο-
μένοντα τεμαχίδια τῶν λίθων ἔνθ' ἄν. : Ν' ἀλέσῃ ἄλλος
πρῶτα, γιατί θὰ μοῦ γεμίσης τ' ἀλεύρι ἀποχαραῖδια Βούρβουρ.

ἀποχαράκωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποχαράκωνω.
Τὸ μειδίωμα δι' ἡμιανοιγμένων χειλέων.

ἀποχαρρυκύνω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χαρρυκύνω.

1) Ἡμιανοίγων τὰ χεῖλη μειδιῶ Πόντ. (Σάντ.) **2)** Πε-
ραίνω τὸ χαράκωμα, τὴν χάραξιν εὐθειῶν διὰ τοῦ κανόνος
σύνθηθ. : 'Αποχαράκωσα τὸ τετραδίον. **3)** Περαινῶ τὴν
διὰ μαχαιριδίου ἀφαίρεσιν δακτυλίου φλοιοῦ ἐκ τοῦ κορ-
μοῦ ἡ τῶν κληματῖδων σταφιδαιμπέλου Λεξ. Δημητρ. :
'Αποχαράκωσα τὴ σταφίδα. Μετοχ. οὐδ. ἀποχαρρυκόμενο
= καχεκτικόν, φθίνον, ἐπὶ πεύκου (ἐκ τοῦ ἐπανειλημ-
μένου χαρρυκώματος πρὸς ρητινοσυλλογὴν) Λεξ. Δημητρ.

ἀποχάραμα τό, Πελοπν. (Οἶν.)

'Εκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. ἀποχαράζω.
Τὸ ἄλευρον ποῦ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ μύλου εὐθὺς μετὰ
τὸ χάραγμα τῶν μυλοπετρῶν καὶ περιέχει ἀναγκαίως καὶ
μικρὰ λιθάρια : Βάλε χωριστὰ τ' ἀποχάραμα.

ἀποχαρρυγῆς ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ποχαρρυγῆς Εὐβ. ("Ορ.)
'Εκ τῆς φρ. ἀπὸ χαρρυγῆς.
'Αποχάραγα, ὁ ἰδ. : 'Εγὼ σηκώθηκα σήμερα 'ποχα-
ρρυγῆς.

* **ἀποχαρρυβάλένω**, ἀποχαλεβρύνω Πόντ. ("Οφ.)
'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμάρτ. ρ. χαρρυβάλένω.
'Αποχαυνῶ, παραλύω : Χαοῦ ἡ ζέστ' ν' ἀποχαλεβρύνῃ μας
(αὕτη ἡ ζέστη θὰ κτλ.). Πβ. ἀποχαρρυβάλωνω.

ἀποχαρρυβάλωμαν τό, Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.
'Εκ τοῦ ρ. ἀποχαρρυβάλωνω.

1) Πλήρης διάλυσις, ἀποσύνθεσις Λεξ. Δημητρ. Συνών.
ξεχαρρυβάλωμαν. **2)** Ἀποχαύνωσις Πελοπν. (Μάν.) :
Μ' ἔχει πιάσει καὶ σήμερα σὰν ἀποχαρρυβάλωμαν. **3)** Μεταφ.
ἠθικὸς ἐκπεσμός Πελοπν. (Μάν.) : Περίμενε καὶ θὰ τὸ ἰδῇς
λήγορα τ' ἀποχαρρυβάλωμά του. 'Αρχίσανε τ' ἀποχαρρυβάλωματα.

ἀποχαρρυβάλωνω Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ.
Δημητρ. ἀπουχαρρυβάλωνον "Ηπ. (Ζαγόρ.) Μέσ. ἀποχα-
λεβροῦμαι Πόντ. ("Οφ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χαρρυβάλωνω.
1) Διάλυω, ἀποσυνθέτω ἐντελῶς "Ηπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν.
(Μάν.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ. : Τοὺς ἐλυπήθηκα καὶ
τοὺς ἔμπασα καὶ 'κεῖνοι μοῦ ἀποχαρρυβάλωσαν τὸ σπῖτι Μάν.
Κούνησε κούνησε ἀποχαρρυβάλωσαν τὴν καρέκλα Λεξ. Δημητρ.
Τ' ἀπουχαρρυβάλουσι τοὺ σπῖτι Ζαγόρ. Τ' ὁσπῖτιν ἀποχαρρυ-
λοῦται Οἶν. Συνών. ξεχαρρυβάλωνω. **2)** Μέσ. ἀπο-
χαυνοῦμαι, παραλύομαι, μαραινόμαι Πελοπν. (Μάν.) Πόντ.
("Οφ.) : Πάει, ἀποχαρρυβάλωθηκα τὸν τελευταῖο καιρὸ Μάν.
Μετ' αὐτὸν τὸν τθαῖρὸ ἐπεχαλεβρώθαμε "Οφ. Συνών. ἀπο-
χαλακύνω, ἀποχαμνένω **3,** ἀποχαυνώνομαι (ἰδ.
ἀποχαυνώνω). **3)** Μεταφ. ἐκπίπτω ἠθικῶς Πελοπν.
(Μάν.) — Λεξ. Δημητρ. : Εἶναι μία σουρταλμάρα καὶ μία ἀποχαρ-
ρυβάλωμένη Μάν. 'Αποχαρρυβάλωμένο σπῖτι (ἡ ἐν ἠθικῇ ἀποσυν-
θέσει οἰκογένεια) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποχαλῶ **2.**

ἀποχαρτάλωμαν τό, Πόντ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποχαρτάλωνω.

1) Διεύρυνσις. **2)** Διώσπασις.

